

Romanța soarelui

Ion Minulescu

Răsar,
Mă-nalț,
Cobor
Și-apoi dispar,
Și-apusul meu e totuși răsărit...
Sunt vagabondul zilei de-a pururi solitar -
Portret unic și veșnic, expus în infinit.

Cu magica-mi baghetă uriașe -
Stăpâna hotărârilor eterne -
Deștept măturătorii albelor orașe
Și-adorm întârziatii negrelor taverne...

Dau fluviilor grații de reptile,
Dau mărilor priviri fosforescente,
Iar munților din zare, aspecte de gorile,
Și brazilor, pe coaste, poziții indecente.

Dau fructe noi smochinilor uscați,
Dau bronzului figură omenească,
Iar Regilor -
Pe socluri de marmură-nșirați -
Poruncitoare gesturi, ca-n veci să poruncească.

Iar când cobor,
Când calda-nfiorare
Se zbate-n cupa recelui repaos,
Azvârl sămânță nouă în vechile tipare
Și-ascult Perpetuarea cum fredonează-n haos!...